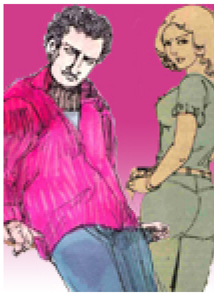

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకీ, బాధలకీ, దుఃఖాలకీ నా బాధ్యత లేదు.

కీచులాటలు

ఆ రోజుకి షాపు కట్టేసి మధ్యాహ్నం మూడింటికి బయల్దేరేడు కరుణాకర్ కొడుకుని కాలేజీనుంచి ఇంటికి శెలవులకి తీసుకురావడానికి. గత రెండేళ్లగా ఇదో ప్రహసనం అయి కూర్చుంది. వాడికి శెలవులిచ్చినప్పుడల్లా తాను ఆఫీసుకి మధ్యాహ్నం దుమ్మా కొట్టేసి బయల్దేరాలి. రాత్రికి వాణ్ణి ఇంటికి తీసుకురావడం. లాంగ్ వీకెండ్ అయ్యాక మళ్ళీ దింపడం. శెలవు ప్రకటించగానే డార్మ్ లో ఉండడానికి కుదరదుట. అలా నాలుగేసి వారాలకొకసారి ఇలా వెళ్ళి తీసుకువస్తున్నాడు కుర్రాణ్ణి. ఇంట్లో తనకి మరో కుర్రాడు హైస్కూల్లో చదువుతున్నాడు. వీడుకూడా వెళ్ళిపోతే గూడు ఖాళీయే. ఆ ఆలోచనతోటే ఒక్కసారి గుండె పీకింది కరుణాకర్ కి. ఇద్దరూ ఇంట్లోంచి వెళ్ళగానే అమ్మగారు ఇంక తనమీద హద్దూ పద్దూ లేకుండా నోరుపారేసుకుంటుంది కాబోలు. ఇప్పటికే ప్రతీసారి కీచులాడుకుంటూంటే కుర్రాళ్ళు తమని విషప్పురుగుల్లా తీసిపారేసి చూస్తున్నారు. ఆవిడకి తనమాట నెగ్గడమే కావాలి కానీ ప్రపంచం ఏమనుకుంటోందో అక్ఖర్లేదు. కొంతమంది అంతే, ఎన్నేళ్ళొచ్చినా అలా కీచులాడుకుంటారు కాబోలు. తన దురదృష్టం కొద్దీ తానూ ఈ కొంతమందిలో ఒకడు.

కరణ్ పదిహేడేళ్లకి స్కూల్ అయ్యేక మూడు గంటల దూరంలో ఉన్న కార్నెగీ మెలన్ యూనివర్సిటీ లో సీటు వచ్చినప్పుడు కరుణాకర్ చెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు ఎక్కడ ఎందులో చేరితే మంచిదో? క్లీవ్ లాండ్ లో తాము ఉన్న చోటే తన ఉద్యోగం వల్ల కేస్ వెస్టర్న్ లో చేరితే మంచిదనీ, దగ్గిరే ఉండొచ్చనీ. కానీ కుర్రాడి ఆలోచనలు వేరు. వాడికి ఇంటినుండి దూరంగా ఉండాలని ఉంది కాబోలు, కార్నెగీ ఇంత మంచిది, అంత మంచిది అని చెప్పి అక్కడే చేరాడు. తమ కీచులాటలతో విసుగెత్తలేదు కదా? ఈ సారి వెనక్కి వచ్చేటప్పుడు అసలు మాట్లాడి చూద్దాం వీడితో అనుకుంటూ బండి ముందుకి పోనిచ్చాడు.

ఆరింటికి కుర్రాణ్ణి ఎక్కించుకుని మళ్ళీ వెనక్కి ప్రయాణం. దారిలో అడిగాడు, డిగ్రీ అయ్యాక ఏం చేద్దామనుకుంటున్నాడో కరణ్, అసలు వాడి ఇష్టాయిష్టాలు ఎలా ఉన్నాయో తెలుసుకోవడానికి.

"నేను ఇక్కడ డిగ్రీ అయ్యాక ప్రిన్స్ టన్ యూనివర్సిటీకి వెల్దామనుకుంటున్నా, అక్కడ రోబోటిక్స్ లో బాగుంటుందిట. అందులో మాస్టర్స్ చేద్దామనుకుంటున్నా."

"ఒరే, నీ ఇష్టాలు బాగానే ఉన్నా, మరి మనం కొన్ని ఆలోచించాలి. నేను పెద్దవాణ్ణవుతున్నా. ఒకప్పటిలాగా గంటల తరబడి డ్రైవ్ చేయలేను. అదీగాక తమ్ముడి బాధ్యత ఇంకా ఉంది నామీద. ఇక్కడ క్లీవ్ లేండ్ లో నా ఉద్యోగం ఉన్నంతకాలం ఉండవచ్చు. మీ అమ్మ అయితే ఏదో చిన్న ఉద్యోగం చేస్తోంది ఇక్కడ. ఇప్పుడు నువ్వు అంతదూరం వెళ్తే నిన్ను ప్రతీ మూడేసి వారాలకి వచ్చిఇలా తీసుకురావడం కుదరదు. మనం కుటుంబం అందరం కలిసి ఉండాలంటే ఇక్కడే దగ్గిరలో ఉంటే బాగుంటుంది కదా?"

"నేను క్లీవ్ లాండ్ రాను. అయినా నేను పెద్దవుతున్నాను. ఇరవై ఏళ్ళు వస్తాయి వచ్చే ఏడుకి. మీరు రావక్కర్లేదు. వీలున్నప్పుడు నేనే ఫ్లైయిట్ మీద వచ్చేస్తాను."

"శెలవులకి ఈ ఎయిర్ లైన్స్ టికెట్ ఖరీదులు ఎలా ఉంటాయో ఎరుగుదువా? ఖర్చు ఎక్కువా, సీటు దొరక్కపోవచ్చు. దొరికినా జనం ఎక్కువైతే, స్నో పడితే అవి కేన్సిల్ అవుతాయి. అప్పుడేం చేస్తావు?"

"అప్పుడు చూసుకుందాం అయినా ఇప్పుడివన్నీ ఎందుకు చెప్తున్నారు నాకు? నేను స్కూల్ పూర్తి చేసాను. మీరు ఇండియా నుండి మంచి జీవితం కోసం ఇక్కడకి వచ్చినట్టే, నేను నా దారి చూసుకుంటున్నాను. మీకు డబ్బులు అయిపోతాయని వర్రీ కాబోలు. నేను ఉద్యోగం చేసినప్పుడు ఇచ్చేస్తాను లెండి." నిష్ఠూరంగా అన్నాడు కరణ్.

"అది కాదురా, నేనూ అమ్మా పెద్దవాళ్లమౌతున్నాం. పిల్లలు దగ్గిర్లో ఉంటే బాగుంటుందని…."

తర్వాత ప్రయాణం ఏమీ మాటల్లేకుండా గడిచింది. రాత్రి ఆలస్యంగా ఇంటికి వచ్చాక ఏదో కతికి మంచం ఎక్కారిద్దరూ. మర్నాడు శనివారం ఏదో ప్రోగ్రాం గుడిలో. వెళ్తున్నప్పుడు గుడిలో ప్రోగ్రాం గురించి కబుర్లలో మళ్ళీ తల్లీ తండ్రీ కీచులాటలు – ప్రోగ్రాం గురించీ, మరోదాని గురించీను. వాళ్ళిద్దరూ అరుచుకుంటూంటే పిల్లలిద్దరూ నోరుమూసుకోవడం ఎప్పట్నుండో అలవాటైందే కదా? ఆ తర్వాత దారిలో మళ్ళీ చర్చలు కరణ్ వెళ్లబోయే స్కూల్ గురించి.

ఈసారి కరణ్ నిక్కచ్చిగా చెప్పాడు కరుణాకర్, తల్లితోనూ, "నేను ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ మళ్ళీ క్లీవ్ లాండ్ వచ్చి మీతో ఉండను. నాకు నచ్చిన కోర్సులో చేరుతా. దూరం అయితే అవుతుంది. అయినా ఇది రెండేళ్ల తర్వాత కదా?"

ప్రోగ్రాం అయ్యాక అమ్మగారు వెంతనే వెళ్ళి పడుకుంది. శనివారం రాత్రి టివిలో ఏదో సినిమా చూసి దాదాపు ఒంటిగంటకి పడుకోవడానికి తన బెడ్రూం లోపలకి వెళ్తూ ఇంకా కుర్రాళ్ళు పడుకోకపోవడం చూసి వాళ్ల గదిలోకి వెళ్లబోతూ మాటలు వినిపిస్తే అక్కడే నిలబడి వినడం సాగించాడు కరుణాకర్.

చిన్న కుర్రాడు కాబోలు అడుగుతున్నాడు, "ఒరే అన్నా, నువ్వు వెళ్ళాక నాకు ఒక్కడికీ బోరు కొడుతోంది. ఇక్కడకి వెనక్కి వచ్చేసి ఎమ్ ఎస్ లో చేరవచ్చు కదా? అమ్మా, నాన్న కీచులాడుకుంటూంటే నాకు మునుపు నువ్వు ఉండేవాడివి ఏదైనా మాట్లాడ్డానికి. ఇప్పుడెవరూ లేరు…."

పాలిపోయిన మొహంతో అవాక్కయిన కరుణాకర్ పెద్దాడు ఏం చెప్తాడా అని చెవులు రిక్కించాడు. చిన్న గొంతుతో పెద్ద కుర్రాడు చెప్తున్నాడు "ఎందుకొచ్చిన గోలరా? వీళ్ళిద్దరూ కీచులాడుకోవడం, మధ్యలో మనకి గోల. మళ్ళీ ఎడమొహం పెడమొహం. వీళ్ళిద్దరికీ కలిసి

ఉండడం అన్నది ఈ జన్మలో లేదు. ప్రతీ దానికీ దెబ్బలాటలే. విసుగెత్తుతోంది. నేను వచ్చింది నిన్న సాయంత్రం. ఈ రోజు సాయంత్రం గుడికెళ్ళేలోపు మళ్ళీ వీళ్ళిద్దరూ కీచులాటలు. అసలు వీళ్ళు కలిసి ఎందుకుంటారో అర్ధంకాదు. ఇష్టంలేకపోతే విడాకులు తీసుకోవచ్చుగా? ఇక్కడకొచ్చి ఈ గొడవలు వినడం కంటే హాయిగా అక్కడే డార్మ్ లోనే బాగుంది బతుకు – స్నేహితుల్తో. ఈ శెలవుల్లో నాకు రాక తప్పక గానీ కావాలని వస్తాననుకుంటున్నావా? నేను చెప్తున్నాను విను, నువ్వుకూడా ఈ ఏడాది ఎలాగోలా గడిపేయి. తర్వాత నేను చెప్తా కార్నెగీలో లేకపోతే ప్రిన్స్ టన్ లో సీటు గురించి. సరేనా? ఇక్కడున్నంతకాలం మనకి మనశ్శాంతి అన్నది ఉండదు. వీళ్ళిద్దరూ ఏడాదిలో రెండు రోజులు నవ్వుతూ ఉండడం ఎప్పుడైనా చూసావా? వీళ్ళింతే. మనం ఉన్నంతకాలం మనకి తప్పదు. ఒకసారి బయటకెళ్ళడానికి అవకాశం వస్తే పాడుచేసుకోకు. నేను అందుకే కార్నెగీ కి వెళ్ళా, కేస్ వెస్టర్న్ మంచిదని తెలిసినా. మళ్ళీ నోరు జారకు నాన్న దగ్గిర.”

కళ్ళు తిరుతుంటే మెల్లిగా నడుచుకుంటూ వచ్చి మంచం మీద వాలిపోయాడు. పక్కనే అమ్మగారు – ఎప్పుడు తప్పు ఆవిడది కాదు అని నమ్మే ఆవిడ కనక – ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఎప్పుడో ఝాము రాత్రి నిద్ర పట్టింది. ఏవో రకరకాల పీడకలలు – తాను వంటరి అయిపోయినట్టూ, వంటిమీద బట్టలు ఊడిపోయి ఏదో సముద్రం ఒడ్డున నగ్నంగా నిలబడినట్టూ.

పొద్దున్న లేచేసరికి ఏదో నిశ్చయించుకున్నట్టున్నాడు, ఆదివారం మధ్యాహ్నం దాకా ముభావంగా ఉన్నాడు కరుణాకర్.

కుర్రాణ్ణి సాయంత్రంలోపు మళ్ళీ పిట్స్ బర్గ్ లో దింపాలి. మధ్యాహ్నం నాలుగవుతుంటే బయల్దేరారు. రాత్రి సరిగ్గా నిద్రపోని కరుణాకర్ కుర్రాణ్ణి డ్రైవ్ చేయమని చెప్పి పక్క సీట్లో కూర్చుని నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

కుర్రాణ్ణి డార్మ్ లో దింపాక వెనక్కి వచ్చేస్తూ చెప్పాడు కరణ్ తో, “ఈ వారాంతం నేను ఆలోచించాను నీ గురించీ, తమ్ముడి గురించీను. మీరిద్దరూ రెక్కలొచ్చిన పక్షులు. మీ జీవితాలకి అడ్డు రాను. నా జీవితం లోంచి నువ్వు నేర్చుకున్నదేమైనా ఉండి నీకు ఉపయోగపడితే మంచిదే. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఇటువంటి పరిస్థితి అందరి తల్లితండ్రులకీ వస్తుందనుకుంటా. అయితే ఒక్కమాట, నేకేదైనా కష్టం వచ్చి చెప్పుకోవాలనిపిస్తే నేను ఉన్నా. మీ క్షేమం ఆలోచించడానికి. గుడ్ లక్, టేక్ కేర్.”

నీతిః ఎవరూ మరొకరి జీవితాన్ని శాసించలేరు. రెక్కలొచ్చిన పక్షులు వాటికిష్టం వచ్చిన చోటికి ఎగురుతాయి. ఇంట్లో పెద్దవాళ్ల కీచులాటలు మా-త్ర-మే ఈ ఎగరడానికి ఒక్కొక్కప్పుడు అతి పెద్ద కారణం కావొచ్చు.

Post your comments